

Tisztelettel köszöntöm a megjelenteket, barátainkat a Széchenyi emléktúrán!

Köszönöm, hogy velünk emlékeznek a legnagyobb magyarra, születése 225. évfordulóján, a Széchenyi emlékévben. Külön köszöntöm Buday Miklóst az Országos Széchenyi Kör alapító tagját és a Széchenyi Alap elnökét, és köszöntöm Siska Tamást, az Országos Széchenyi Kör alapító tagját, a kör alelnökét.

Széchenyi születése 225. évfordulóján arra az emberre emlékezünk, aki lerakta a magyar polgári társadalom alapjait.

Megírta a Hitel című könyvét, mely kézikönyve lett a történelem kikényszerítette rendszerváltozásának.

Hatalmas siker, az ifjúság megértette, de – Arany János: Elveszett alkotmányában, van olyan nemesember, aki a könyvet olvasva, gutaütést kapott.

Ezért ez a siker csak részleges volt, mert igazán nem épült be a nemzeti köztudatba.

Emlékezünk Széchenyire, de csak a tárgyasult formában megjelenő tevékenysége által.

Pedig hatása máig elérhetne és segíthetne, ha olvasnánk is a Hitelt.

Sokan és sokszor idéznek Széchenytől, de nem ismerik az aforizmaszerű idézett mondat mögötti mélységet.

Így nem is gondolnak arra, hogy egy ötsoros mondat - mely jól hangzik -150 oldal esszéjébe. És ha csak az idézetet ismerjük, akkor még Széchenytől nagyon távol vagyunk, legalább is szellemétől.

Igazán tisztelni csak azt a személyt tudjuk, akit ismerünk, akinek tevékenysége, írásművei nyomot hagynak bennünk. Széchenyi alkotó, alapító és nevelő.

A Hitel gondolatossága oly gazdag, hogy műfaját felesleges meghatározni, magyarázni: olvasni kell.

Van Magyarországon egy Széchenyt tisztelő társaság, aminek élére állt Buday Miklós, és munkatársaival mindenki számára hozzáférhetővé tették a Hitelt.

Nem könyvespolci dísznek, és ez a lényeg.

Olvasom és értem. Az eredeti mű – sok esetben, egy oldalas mondataiban a fegyelem fellazult, mert a közbeszúrt gondolatok mindig megszakították az induló szöveg értelmezését.

Persze a „közbeszúrás” lényeges volt Széchenyi részéről, mert közelebb vitte a megértéshez a gondolatot, de az olvasót kizökkentette a folyamatos olvasásból.

Ezt a problémát oldotta meg Buday Miklós munkatársaival.

És ez a Széchenyi emlékév igazi ünnepe. Ezen tevékenységgel emlékeztek a leghívebben, mert kezünkbe adták a lehetőséget annak, hogy olvassuk, megértsük és szellemünkbe zárjuk a legnagyobb magyart.

Ennél méltóbban nem ünnepelhetünk mi sem, mert a Hitelen keresztül értjük meg annak az embernek küldetés tudatát, akit eddig – tudatlanul - a legnagyobb magyarként emlegettünk.

Most gyalogoljunk mi is, Széchenyire emlékezve, aki megmászta Európa sok hegyét, átúsztatta majd minden nagyobb folyóját, mert elve volt:

a lélek és a test egyensúlyban tartása az alkotó ember biztos támasza.

Most helyezzük el az emlékezés koszorúját az emlékfánál.

Zirc, 2016. április 30.

Egervölgyi Dezső